

(Ann Verscuren)

In deze eindejaarsdagen wordt mij regelmatig 'het goede aangezegd' in woorden, in kaartjes, in e-mails en gelukkig ook in woorden en zoenen.

Enkele dagen geleden vielen deze woorden van een oud-collega in mijn mailbox:

“2006 was voor ons gezin: elke dag 1 versgebakken brood, met 2 fietsend door de Bourgogne, 2 thesissen en 2 eindwerken , met 3 in een mobilhome, 4 chauffeurs in huis, 7 heuvels in Rome, 5 herexamens en 1 vakantiewerk maar alle 4 geslaagd, 10 keer met de brommer naar de garage, 1 maand een nieuwe job, 60 liter wijn en 333 brochettes op de barbecue, 6000 km heen en weer naar Bordeaux, 101 kopzorgen, 1001 blije momenten... dankbaar kijken wij terug...”

Ik vatte deze woorden meteen op als een lofzang en ik zal niet ontkennen dat dat onder invloed was van deze lofzang van Zacharias die ik net had gelezen. (...)

Het zal duidelijk zijn dat Lucas ons geen historisch relaas wil schetsen, maar deze compositie schetst met een duidelijke bedoeling. In alles is Johannes de voorganger van Jezus. (...)

In het boek “vrouwen (z)onder de boerka” van Annemie Struyf en Lieve Blanckaert waarin zij heel wat vrouwen in Afghanistan gesproken én gefotografeerd, zei één van de vrouwen: “Ik heb geen enkel gelukkig moment in mijn leven gekend.” Dat raakte mij diep. Ik hoop voor mezelf en voor u dat u dat nooit hoeft te zeggen; dat er in alle ellende - waar we niet blind voor moeten/mogen zijn -, er altijd iets bijzonders, iets buiten-gewoons te vinden is. (...) Mijn lieve oud-collega is ook zo goed geweest om in haar kaartje te schrijven hoe die wereld er uit *kan* zien. Ik kan alleen maar hopen dat die ene vrouw in Afghanistan en zoveel anderen meer hier een glimp van mogen opvangen. En voor u en mij hetzelfde! “*Voor u een gloed nieuw jaar met ontelbare aangrijpende momenten, een rotsvast vertrouwen, bekommernis om wat broos is, inspirerende voorbeelden, gekke plannen, diepe gesprekken, (...) een goede boodschap (of Goede Boodschap).*”